

විනාමික කුරුල්ලෝ.

වියපත් තුරක මුදුනක
වයා අතු ඉති විරන්තන ට
අයේ නො පියාන බලා හුන්
එක පාට කුරුල්ලෝ නාඹර
දුරක අත සතුරු සේනා එතැයි

නිතවීමක් නැති වෙඩි උණ්ඩ අතැරී
දනවීමක් කරා පියාපත් සලා එක්
දුදුමුරු මල බඳ මැදදෙන්
වියළි පපුවක ගිනස කැබලි කර
මන්ද අදුරට මුවා කරයි ගිය
ළඳුලු පත් පොඩ්ඩි සැලි සැලි
තුරු මුලම වැටී වැටී
කඳුබඩට අසබඩ ව වැලපෙමින් තවමත්
යොවන කඳුළු බිඳිති නිබුණා දැයි අයයි
පිහි බිඳ සේයාවෙන් ම යම් දිනක

මිටියාවන ඉහල්දරුන්
කලු ගැහුණු
මහලු කලවර ගලයි
යෙමින්.

එකෝමත් එක කාලයක
පලා ගිය උපරි අරුණල දකිනැයි
කැකැරෙන මතක ඉල්ලී උස් වී එබෙයි
හපුරු ගින ම එකිනෙකින් පුරුද්දා ගෙන
කවමුවාත් හුදු තරමට

තිල් අහස අයිති නැති
ලේ සායම් දේදුන්න
අතුරුදත් වුණා දැයි හිටි ගමන් අසන්නෙපා
මල කඳන් කොච්චර ද උදුටුවාද දුරුන්ගේ
බුදුන් කොයි වැඩියාද සුපුන් සඳු නිදියා ද
මහල පුතුන් කොති යා ද බිරියම
මුහු අමතක වුණි ද සිහසුන්

රතු පාට ගිනස ම
සුදු පාට නිම බිමක අතැරී
සිහලෙන් ගැනෙව් දැයි මග සොයන
එක පාට කුරුල්ලෝ විනාමික
සුනංගු නොවී ගැටවන ට
විලංගු ලා ගෙන බලන්නෙපා ඇතිපිය අද්දරින්
මේවරුන් පියවරුන්
ඉඳිකඩුලු උදරවා මග බලන් ඇති
උන් පපුව පැලී යයි නිතුරින්තාර කුරුල්ලෝ

රතු පාට පොත නෙමා පොතේ පිටු මැකුවැයි
ඒ පෙළින් පෙරි ආ අකුරු බොද කෙරුවැයි
පද පිරිස කවි දුමක් අවියකට ගත නැකි
අලුත් මල් අලුත් ලොව හෙට උදේ නෙව්වැයි

මහියෙකුද නැති මගක
ඉම් පෙදෙස් ලකුණු කල
මලගමන් අයිති නැති අනවසර කුරුල්ලෝ
තටු ගයා ඉතිලියන් මුළු අහස හුණුවමයි
උරුමයක් අතිමි වුණු කුරුල්ලෝ
යුගයක්ම දෙබෑ වුණු පිටුවනලේ කුරුල්ලෝ

පෙරදාක මතැරුණු ඒ හුස්ම පොදු ලඟින්
නියා ගත් මතකය ම වින්ත විතකය දැවෙයි
වෙත්දේයි කල ගින කඩවිල් ය සිල්ලර ට
නත්නාදනන දුර පියවරක් තබන්නේ
නාදනන දේශයක දත්තාදනන කවියකින්
අදනනා නැඩ පම ගිනාවක් කෙලන්නේ

වැඩිමාලු පන්තිදෙන්
තුරුණු මලකුරු බිඳින
රැයේ නති වුණු
එක පාට කුරුල්ලෝ.

තුණාරි ප්‍රියංගිකා

විශ්වයම සුන්දරයි

පිටිනේ අදුර මැද සහන් ඵලියක්
සැසාර රිද්මයට හිතැත්න් මුණ
දිගන්නස සුවඳ කර සොදුරු සිත් මල්
තරු පිරුණු අහස ඇති රැයක් මෙන්

තාරකා පොකුරු මැද සිකුරු තරුවන්
ඒ ලොවට කැඳවන්න මබේ හි නැරී
අදුරු සිත් හුබ දිලෙන තරු ඵලිය මබේ
ඒ දෙනෙත මුණ ගැසුණු විශ්වයම

මග නොමග නොදැන ආ මග තවම සිත
මගේ මතකය රැඳුණු මියුරු ගිනස
ගැඹුරු හද පතුල බිඳ හිනැරී සුසුමක්
මබ නොකී දේ මුසුම ඒ සුසුම හි
එදා වාගෙම අඳුන් මට අසෙයි
එදා වාගෙම හෙටත් සුන්දරයි

අමා නසනාදුරි සිරිවර්ධන
ලේඛනී * වික්රමරාජ

නැගෙයි
ගැසෙයි
පියෙයි
සුන්දරයි

දිලෙයි
අසෙයි
අසෙයි
සුන්දරයි

දුටුයි
මබයි
නැගෙයි
මියුරු

සාදය

නිව් නිව් දිලියෙන විදුලි බබුලු
මිදලේ තුරුනිය පහන් කරණ
ආලින්දය තුල මැවෙනා
පාද ගිහිරි නඩ නැගෙනා හි

ඉඳහිට මතු වන මල්වරසන්
එකිනෙක නැටෙනා කදා බදුන්
රස මසවුල වල සුවදින් මුසු
සාදය සමගින් සතුට ඉපිල

හෝරා එක දෙක ගනවී ගිය
මියැසිය රාවය කෙමෙන් නතර
විසිරුණා රසමුසු බොජුන් මේස
මනිසුන් වෙත ඇද නැගෙනා ගිය

කෙනෙකුත් අනපත ගා නව නව
නවතෙක් සවි නැති ගත පුටු
සමහරු කෙසර සරින් මෑත
සාදය ඉක්බිති නිසරුදයක්

හල්දුම්මුල්ලේ ඒ. ඇම්. කුලසිංහ
ක්ලේටන් දකුණ

පහනී වැට

අපේ අක්කා

මස් කටු හිබිදැයි විමසා බලන්නේ
කොස්, දැකූම මටයි මිනා සියන්නේ
පස් ටික වුවද විසි කෙරුවම බිහින්නේ
පියැයි වගෙයි අක්කා මට පෙනන්නේ

මාලා කරුණාතිලක

දෙමලව් ක්විබ්

කිව් බිව්, කිව් බිව්, කිව් බිව්, කිව් බිව් මොකද්ද මේ
දෙමලව් රොන්තක්, මල් අත්තක් උඩ ගජරාමෙට
සු දේ දේ
ස දේ දේ

කතිකයො විතරයි, ශ්‍රාවකයෝ නැත ඒකයි මග ලොකු හෝ
කිව්බිව්වෝ ටික කියන්නෙ මොනවද දැනතන්නයි මගෙ ආ

බඩු මල ගින්නද, බදු බර ගින්නද මේ
බලාගෙනයි දුන් මැරුයො පැත්තොතින් උඹලා

මොනවා ඉල්ලා විලාප තිබිබත් තක්කට තර්කිට
කියන කරන දේ පරිස්සමින් හරි නැත්නම් හපුරුක්

එහෙට පතිතවා මෙහෙට පතිතවා බලන්න හරි
කිව් බිව් බාසේ තේරුම් ගන්නට බැර එක නොවි

ගිරිය කඩාගෙන පෙදු පුප්පාගෙන ඉවිසිල්ලක් නැ
දෙමලව් රොන්තම නොද හැටි බිය වී ඇති බව නම් මට වැරදෙනවා

හෝකා කාර්යො රුවු ගැයිගෙන මදෙය බලාගෙන මෙර
උන්ගේ සටනට දිරියක් විලසට මගෙ සහයක් ඉල්ලන

සර බර, සර බර තණකොල අස්සෙත් පොඩි සද්දක්
කොච්චියක් වගෙ, ගරුඩි පැටික්කෙක් ලෙයි ගමනින්

උරග සිහින්තා, දෙමලව් සද්දෙට බියට ඉවත
සටනින් ජයගත්, කුරුඳු සහාවන්, එසෙතින් විසිර

දෙමලව් සද්දෙට මල් වූ නේතුට එවෙලේ මට
කාටත් කරදර නැති බව හැඟුනම් සිත සතුටින්

මාලා කරුණාතිලක, කුරුණෑගල

මේ නිහඬ වෙරළට එන්න..

මාලති කල්පනා
අරමුණුයි

දැනෙයි නම් ඔබට ඒ
ගොළු බවෙහි නිසල නඩ
වැලි මතින් සිරුවෙන් අඩි තබා
මේ නිහඬ වෙරළට එන්න

බිඳුණු බෙලි කටු ඇතිදින්න
තිබෙයි නම් මද ඇසිල්ලක්
එන්න මෙතැනින් ඉඳුගන්න

රැමේරැ වෙරළ මබ අද ඉන්න
වැලි බඳුව මිනිසුන් සැරුව
ලෝකයට සෙනෙහස බඳුව
ගියේ හිත් වාචනු බැරුව

ගොළුව මේ නිදියන සසුරු
රළ මතින් රළ බිඳ දැමුව
ගැඹුරු දිය කළඹා සැණින
මුතු ගෙහත් වෙරළත තැබුව

ඉඳහිටක අර කඳු මුදුන
විසු දෙව්වරු මෙහි පැමිණා
තරු ගෙනෙන්නට දී පිලිණා
මුතු රැගෙන කඳු වෙත ඇදිණා

අහස වෙත නෙත් අයා සිටි මුත්
කිසිදුක තරු නොම ලදින්,
සොදුරු වෙරළත ගිනි වැදිණා
සසුරු තෙර දියවර සිදිණා

සුවනසක් ලේ බිඳ සැලි
තැබූ පිය සටනත් මැකිණා
ලියු කවි ගී, ඇන්ද සිත්තම
නොකියාම බොදව් තිබිණා
ඉතිරි ඒ නම් යම් අයෙක්
සමු ගනුව වත් නොරැඳී ම
හිතඩවම තික්මි තිබිණා

දැන් ඉතිං මෙහි ඉඳුගන්න
වැලි තලය මත වැතිරෙන්න
මුතු කඳුළු කැට වතුරන්න
දුක ම නම් මබ වැළපෙන්න

ඒ වුණත්,
මගකැතිව මබ නැගිටින්න
සැරව ගිය කවි ඇතිදින්න
මැකුණු පියවර සිප ගන්න
කවිදාක හෝ මතුදාක,
ගොළු මුහුදු රළ නැවින්න
නිහඬ වෙරළට පණ දෙන්න

යෝධියකුගේ අභාවය

මොර සුරන වැස්සේ
මොර දෙන හඬකි
ලොකු පුතුගේ
බැලුගෙමි කිමදැයි
කවුළුවෙන් පිටත
මොරගස මුලිහුදු
උදුරා දමා
නමායයි සිත් පිත් නැති කුණාටුව
සිහියට නැගෙයි
වැලි කෙලිගේ ඉලි
කෝන් පිරිටු
මහා මොර ගස සෙවිනේ
අනේ..... අපරාදේ.....
මහා මොර මෙන් නැකී සිරි
අනේ ආදරනීය මොරගත
අද නිදිය හරහට පෙරලී

ලක්මි ගුණරත්න